

התחילו בעבודה, העמיסו שלג על
המזחלות, הובילו אותו למרכז החצר
ופרקו אותו לערמה גדולה. הם

השתדלו להעמיס על המזחלת כמה
שיותר שלג ואחר כך אחד רתם את
עצמו ומשך בחבל, והשני דחף מאחור.

סבא-שלג

ג. סקרביצקיי

הרבה שלג ירד בלילה. בבוקר,
כשהילדים הלכו לגן הם בקושי הכירו
את הרחוב שלהם. הוא היה לבן, גם
הכביש, גם המדרכות וגם גגות
הבתים. והאוויר היה נקי, שקוף, והריח
מהשלג הטרי, בן יום אחד.
אחרי ארוחת הבוקר הילדים התלבשו,
ויחד עם הגננת מריה יצאו לחצר. וכאן

"גיבורים!" השיבה מריה.

גם הילדים האחרים לא התעצלו ותוך

זמן קצר באמצע החצר קמה ערמה

גדולה של שלג.

ואז התחילו לבנות סבא-שלג.

בהתחלה גלגלו גוף, אחר כך עשו כדור

גדול ושמו על הגוף, כאילו ראש.

במקום עיניים הכניסו שני גחלים

שחורים ובמקום האף - גזר גדול ושמן.

הגננת הכינה ידיים מהשלג ובאחת

שמה מטאטא ובשנייה סבא-שלג תמך

זה שמשך היה לסוס, צהל ובעט, וזה

מאחור היה לעגלון, צעק על הסוס

ואפילו הכה לו בקלות בשוט. הסוס לא

נעלב.

"הנה איזה משא גדול הכנו עם פטיה"

קרא קוליה כשעבר ליד הגננת.

מהמחסן, ועם מקל במקום נוצה שמה
לסבא-שלג על הראש.
"הנה גמרנו!"

הילדים עם הגנת התרחקו קצת כדי

לראות את העבודה שלהם טוב יותר
ופתאום השתתקו כולם - מהעץ
שבסביבה ירד ירגזי ישר על ראשו של

את המותן. וכך הוא שם עמד, עם
המטאטא ביד. ועל הראש שמו לו כובע
קש ישן.

את הכובע הכירו הילדים היטב.
אשתקד, בכפר, הגנת חבשה אותה
כשאספה פטריות. אחר כך כשנאספו
הרבה פטריות ולא היה לאן לשים
אותן, הכובע הפך לסל. אחר כך מהסל
הוא הפך לשק ושם הילדים הכניסו
ראשנים וכל מיני חיפושיות.

ועכשיו מריה שוב הוציא את הכובע

סבא-שלג.

הילדים הכירו טוב מאוד את הירגזי.
הוא תמיד עף יחד עם הדרורים בחצר
וסביב הבית ונקר בפירורי הלחם
שבהם הילדים האכילו את הציפורים.
והירגזי היה אמיץ מאוד. הוא לעתים
קרובות היה מתיישב על אדן החלון או
על הפשפש. ועכשיו הוא קפץ על
הכובע של סבא-שלג ונקר במשהו.
ואחר כך ירד על האף הארוך ונקר גם
בו!

"מריה! מריה!" קראו הילדים "הוא

יהרוס לו את כל האף!"

"לא, ילדים. אל פחד!" צחקה הגננת

"ואתם יודעים מה עלה לראשי? הבה

ניתן לסבא-שלג שלנו להאכיל

ציפורים."

"כן! כן!" קראו כולם.

הירגזי נבהל מהצעקות, ברח לעץ

והתיישב שם על ענף.

"אז תקשיבו" אמרה הגננת מריה

"במקום המטאטא ניתן לסבא-שלג

בידיים לוח, והוא יחזיק אותו לפניו כמו
מגש. ועל הקרש נשים כל בוקר

גרעינים ופרורים. וכך סבא-שלג שלנו
יאכיל ציפורים."
"הו, כמה יפה" שמחו הילדים והתחילו
לקפץ מרוב שמחה.
הם מצאו מהר לוח עץ מתאים והביאו

למריה, ואז היא הזיזה את ידיו של
סבא-שלג. עכשיו הוא כבר החזיק את
הלוח. עליו שפכו הילדים פירורי לחם
וגרעינים, וטניה הקטנה שמה אפילו
חצי קוביית סוכר שנשארה מהארוחה
של הבובה שלה.
הכיבוד היה מוכן והילדים חזרו הביתה
כדי לראות מהחלונות איך הציפורים
יבואו לסבא-שלג.
אלא שבאותו היום משום מה אף אחת
לא רצתה לטעום ומהכיבוד שהכינו

הפרורים והגרעינים.

הילדים. אבל למחרת הציפורים כבר לא פחדו. הראשון בא הירגזי האמיץ ואחריו התאספה להקה שלמה של דרורים.

סבא-שלג כיבד את הציפורים ברצון. הוא החזיק את הלוח כמו צלחת, על הידיים הפשוטות ובעיני הפחם השחורות שלו הסתכל על הדרורים כאילו רצה לומר:

"אכלו, אכלו כמה שיותר. אספו הרבה כוח." והציפורים ברצון נקרו את